

Dibuixants d'ara

BLANCO

Un observador de la vida

Hi ha dibuixants que s'han anat fent populars en multitud de revistes i de setmanaris i d'altres, en canvi, que han fet la carrera en molt poques publicacions i alguns d'ells només en una perquè, així que l'han trobada i hi han encaixat, s'ha produït com una mena d'entesa mútua i ja no han sentit la necessitat de canviar.

Aquest és el cas de Josep Maria Blanco i Ibarz, que, deixant de banda uns primers acudits a «Pulgarcito» i unes historietes que van sortir a «Garabatos» (una revista d'Ed. Toray) ha publicat tota la seva producció a «T.B.O.».

Blanco va néixer a Barcelona, el 2 de desembre de 1926 i, ja quan anava a l'escola, només li agradaven els daures en els quals hi entraven dibuixos. Durant la guerra, aquesta incipient afició va estar a punt de portar-lo a Rússia ja que uns agents d'aquell país van fer una visita a les escoles i una llista de nens amb aptituds per a convidar-los a fer un viatge cultural i una estada que, al capdavant, no es va realitzar.

En la qüestió de la feina, Blanco també ha estat home d'un sol ofici perquè, després de fer d'aprenent de pastisser i d'administratiu en una notaria, va entrar a treballar en el Banc en el qual continua avui.

L'any que el van llicenciar del servei va començar a treballar-se en el camp del dibuix per buscar l'especialitat que més li agradés. Com que la feina, artística sempre ha estat, per a ell, una distracció i un complement econòmic, es podia permetre el luxe de triar. Va temptejar diversos terrenys i diverses especialitats, com els teixits, els estampats, la publi-

citat i, encoratjat per alguns amics de l'ofici, com Urda i Nadal, es va decidir pel dibuix humorístic. El 1951 es va anar a oferir a «T.B.O.» i en aquella editorial li van indicar que s'havia d'adaptar a l'estil tradicional de la casa, la qual cosa va aconseguir després de diverses evolucions fins esdevenir un dels dibuixants imprescindibles en aquella publicació al costat dels Benejam, Urda, Coll, Castany, etc...

A «T.B.O.» hi ha fet tota mena de dibuixos i, fins i tot, «La família Ulises» durant una colla d'anys, degut a la malaltia i a la mort del seu creador, el dibuixant menorquí Mari Benejam. Blanco va començar a intervenir l'any 1969 en els dibuixos d'aquesta família tan popular. A Benejam li fallava la vista, li tremolava el pols i només podia fer els originals a llapis. Blanco els passava a tinta i els acabava però, el 1971, amb l'agreuament de Benejam, ja es va fer càrrec de tota la pàgina (n'hi ha algunes, molt poques, dibuixades per Salvador Mestres) fins al desembre de 1979 que va lliurar a l'editorial el darrer original d'aquesta sèrie per bé que anés fent altres coses fins al setembre de 1981, data de la seva darrera col·laboració en aquesta revista.

Li agraden els dibuixos plens i fer-hi sortir molta gent, tot i que confessa que aquesta afició seva pot ser deguda a l'admiració que sempre ha sentit per Opisso. També li agrada fer-s'ho tot ell sol: els guions, els textos i fins i tot l'acoloriment, ja que es declara un dibuixant minuciós i preocupat per la seva feina fins al punt que, durant molt de temps, cada dilluns cap al tard, se n'anava a l'«Oro del Rhin», el de-

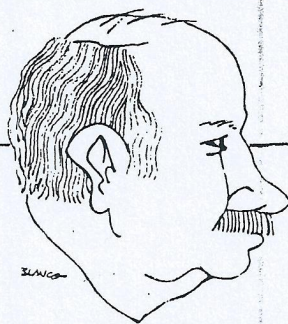
saparegut café de la Rambla de Catalunya cantonada Gran Via, i allà, en una tauleta del fons del local, voltat de poetes, escriptors i artistes de tota mena que també hi solien anar, feia un repàs de tot allò que havia fet i planificava la feina per a tota la setmana.

Blanco és també un gran observador de les escenes de la vida que passa al seu voltant i sempre està a punt per a prendre nota de tot allò que és susceptible de ser portat a la historieta. Sol tenir, a la butxaca, un plec de papers de la mida aproximada d'una vinyeta i, a mesura que veu coses o que si li acuden les idees, les va esbossant a llapis encara que estigui en llocs tan inòcits com el metro, l'autobús o el taulell d'un bar. Quan arriba a casa ja té la historieta pràcticament acabada i gairebé llesta per a ser passada a tinta.

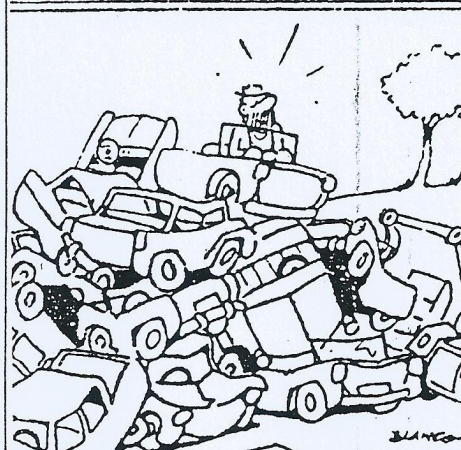
Ara es dedica, com una afició particular, a la pintura a l'oli i creu que, en general, no s'ha fet justícia als dibuixants que han dedicat gairebé tota la seva vida a «T.B.O.». Cita, concretament, el cas de Coll que, segons ell, no té la fama i el ressò que es mereix i també fa esment de l'oblit en què han caigut excel·lents ninotaires com Francesc Tur o Tineu (J. Martínez).

Encara que ell no ho digui, Blanco (que també ha signat moltes vegades Ibarz, el seu segon cognom) mereix ocupar un lloc d'honor entre els grans historietistes de l'humor blanc i és, sens dubte, un dels que ha publicat més vinyetes en les quals ha recreat tota una sèrie de situacions d'allò més normals vistes des del seu angle d'observador atent i humorístic.

Lluís Solà i Dachs

VAGABUNDO CAPRICHOSO

LA VISTA ENGAÑA

